

ط هون اقصت يا شاه

رجوع حضرت غفرلہ میں

اصلی نے مکمل

بالکل نوراں قسماً

دُھولیاں دشاہ

مَصْنُوعاً

شاعر غزلیات فصیح الکلام استاد نذیر احمد صاحب

منظور بیٹ لاہوری

منگوانے کا پتہ

حمید بک ڈپو۔ نو لکھا بازار لاہور

سب سے بڑے کول جو کجاوہ سامان اس درہنیم والے
ہے منظور میدان جو حشر والا اوہ میدان اس درہنیم والے

صفت باری تعالیٰ

صفت چارے یار

دفعہ نظر گلاب دینال کر کے مکھنے صفت شوقوں کر دگار
کہہ کے کن حبس سب تیار کیتا بھڑی لاکے پاک
مال باب نہ بنین بھرا اوہدا لا شریک سے ذات غف
طاقت بشر دی تہ صفت لکھنے اوہدی چر جاتھان تھان جہدے
نمال مرے نہ کوئی دربار وچوں خبر کھدے کل سنسا
تتھر وچہ روزی دیوے کیڑیاں نول بڑی شان سے رب
اکو نظر راندو کیجے ساریاں نول باری کھول کے کرم گو

اوہ بگڑنے عمر عثمان جید چارے یار ایہ شاہ ابرار دے نے
دو خسر نے دو داماد جا نور رشت تہ دار ایہ میری سرکار دے نے
سجے کہتے حضور دے رہن چارے ایہ وزیر اس خاص سفار دے نے
اوہ بڑے ساہ دے نال اوہ ساہ لیزدے پھکھے چارے اس پاک بیدار دے نے
جو جس جن پھر دا وچہ تار بانڈے اوہ نوی شان اس شاہ ابرار دے نے
اک گھڑی منظور نہ جدا ہون بیٹے چارے ای اہلے یار دے نے

صفت شاہ و عالم محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ و

صفت حضرت امام حسن و حسین

کرے صفت کی عاجز زبان میری بڑا شان اس درہنیم
عرش فرش کر سی سورج جن تارے دو جہان اس درہنیم
جبرائیل سی آوندا روز جتنے اوہ مکان اس درہنیم
جنہوں پڑھتے دل نول سرور آوے اوہ قرآن کی دیکھ

حضرت حسن حسین امام سید ہمارے رب دے نے سجے لال و نوہری
باو شاہ نے مباریاں ساریاں دتے پاکے مرتبے شوقوں کمال و نوہری
بی بی تاظر دے تخت جگر جافونہی پاکدے رہے نے لال و نوہری
پتر علی دے سخی کمال سوہنے کم کر گئے نے بے مثال و نوہری

فاطمتہ کی جہاں نوری دار دتا گئے دین والی شمع بال و
بڑا شان منظور شہزادیاں و انہیں یزید سے بچنے و چہ حال و

صفت جناب دستگیر پیران پیر

غوث چہا نہیں کینوں شان لانا رٹا لاڈلا رب رحمان
نظر کرم دی مار کے چور اتے اک پاک وچہ قطب بناؤندا
پیرا ڈیا غوث نے پار لایا مہر سے تھوکران نال جگاؤندا
بھر گناہ اندر رہے جاندیاں نون باہوں پکڑ کے بنے لاؤندا
رکے تہیہ قنماں دے سراں اتے گنج رحمتی روز لئاؤندا
نقش قدم منظور رسول دے اوہ آپ چلاؤ خلیق چلاؤندا

شروع قصہ

دنیا وچہ مشہور معروف یا روم شہر سوہنا لاجواب ہے
تعلقہ حیرت دا روم ہے شہر سارا دنیا وچہ نہ اوہ اجواب ہے
گوناگون دے دنیا روم اندر نہیں شماراؤندی بے حساب ہے
الہ دین سی شہنشاہ روم اندر تہ سوتے چہرہ مہتاب ہے
پتروہی نہ اور دے گھر کوں دوا اور سنوں لہند غلاب ہے
اک دن سد کے چچے نجومیاں نون گڑھی اور مہاں نے لال کتاب

گے دس نجومی منظور اوہنوں پہلا کھولنا اوہناں جد باب ہے سی

نجومیاں نے الہ دین بادشاہ نون حساب لاکے دسنا

گے کہن نجومی کتاب ساڈی حق تدہ دے وچہ فرماؤندی اے
ہجرت کر باویں روم شہر دچوں بستی تدہ نون ایہ نہ جہاؤندی اے
مولادے گاہت فیر چین درگا مڑ مڑ ایہوکت اب سناؤندی اے
ہجرت کر جلدی منظور آکے بات بگڑھی تدہ بن جہاؤندی اے

الہ دین بادشاہ دا شہر وچوں ہجرت کرنا تے وزیر دا تخت تے بیٹھنا

شاہ نے سن کے حکم نجومیاں دا شہر چھڈن واپکا خیال کیتا
اوہ وقت وزیر نون سد کے تے شاہی اوسدا تر ت اقبال کیتا
آکھے سانجھ دے روم نون سد کے تے شاہی سب پر اوچے نون کیتا
خلقت موڑوہی سب منظور شاہ نون اوہ قبول نہ کوئی سوال کیتا

بادشاہ نے رانی نون نال لیکے اک جنگل وچہ چلے

جانا گڑھ کبیر دے بادشاہ نے اوسے ای جنگل و چتر
 کرن واسطے آواتے شاہ روم نال لے ج

شاہ روم وائے لے کے نال ملک اک جنگل دی طرف روان ہسو
 چلا چلی کر کے منزل طے کیستی داخل وچ جنگل شاہ کسی آن
 گڑھ کبیر دے شاہ شکار کھیڈن اوسے دشت لذر داخل جان
 میل دوہاں دا ہو منظور جاندا اک دوسرے توں مہربان
 گڑھ کبیر دے شاہ شکار بھلا رومی شاہ نول دیکھ دکھا کے
 سہائیاں نال فیروہ پیار کر داکول شوق دے نال بہسا کے
 گڑھ کبیر وچ لیگیا نال اوہنوں اتے گھوڑیاں شوقوں چڑھا
 پنگاں دونوں دٹا کے بنے سہانے دونوں دھرم دے چھیاں پاکے
 اک جام تھیں دوہاں نے شہر پتیا گوہڑے پاک محبتاں پاکے
 ملک روم دی مھلاں وچ پہنچ جاندمی اگول ملی راتی گئے لاکے
 بھیناں بھیناں اوہ بن گیاں شوق سیستی سراتوں دپٹے دٹا کے
 گڑھ کبیر وچ رومی فیروہ دے منوں اپنا شہر بھلا کے
 پنج سال دے بعد رب فضل کیستی تصدقہ بنی داکرم کما کے
 رومی شاہ گھر رب نے پت دتا لیکہ مستطے تورت جنگل
 ڈھول نام دہریا رومی شاہ اودامندہ سرچم کے گئے لگا کے
 دیوے کھیو دے بائے فیروہ کبیر دلی سدھراں شاہ نے لاہ
 پنچنٹ میرا سی تہ کئی کھسرے دیلاں لٹی جاندمے سارے
 دیگال دھر کے دیہن یساز شوقوں سائل شہر دے دچوں بلا
 یکر کن حقیقتہ اوہ شوق سیستی جہنے بکرے سوہنے منگا کے

ڈھول ہم فیروہ دے پت دلا مائل تامنی تھیں بچ بچا کے
 ماں گودیوں لاہوسے نہ ڈھول تائیں لوری دیندیاں ناز اٹھا کے
 حوراں تازے پردے ہارلیا پان پان ڈھول نول غسل کرا کے
 ملک فلک فوجھائیاں مار دیکھن پیارے ڈھول نول خوشی مناکے
 خلقت غمہ تھیں ودھ کے خوشی کیستی شکل ڈھول دی دیکھ دکھا کے
 مید کبھ دانگول لگا دچہ مھلاں خلقت آگئی ہم ہما کے
 بارکش ہوئی فیروہ اتھے مبارکاں دی رحمت دسی فیروہ لٹاکے
 ڈھول ڈھول دینا گھر گھر پھی کر دی ڈھول لے خواہیں سبوں جا کے
 جن پر دھویں رات دا ڈھول اتوں صدے ہر وندرا جھک لٹاکے
 قدم ڈھول دے آن سرخاب چھے نال ادب دے سین نو اکے
 تتی دا نہ ڈھول نول دین لکھن باپے رکھدے مھیں نکا کے
 بڑی شان منظور ہے ڈھول دالی خلعت آکھدی گواں دچہ جا کے

گڑھ کبیر دے شاہ دول شمس انی دا پیدا ہوا

تن سال دا ہو گیا ڈھول جسم سے راوی ایہ خبر سنا دندے
 گڑھ کبیر دے گھر فیروہ لڑکی شمس اوس دا نام رکھا دندے
 شاہ پری دیوانگ سی اوہ سوہنی جن تارے دی دیکھ شہر ماوندے
 حوراں شمس نول آن کے دین لوری باپے اوسدے خوشی مناوندے
 نال ڈھول دے اوسنوں منگ کے تے دچہ چھلے دے پنج چڑھا دندے
 رومی شاہ تے کبیر فیروہ شوق سیستی کرم کروم فیروہ اوہ بن جاوندے

دُھول ابوان ہوجانا تے اک ماچھی لے الہ دیں بادشاہ اگے اک طوطا تحفہ پیش کرنا

اٹھاراں سال دُھول جوان ہویا سرکان وانگ لڑا قدم چا کے تے
 کھیلے روزنکار روچہ دشت جاکے گھوڑا نوں تھیں نواں دھا کے تے
 اوہرے حسد ہی تاب نہ جائے جھلی خلقت وید گردی روزک کے تے
 چن چوہ میں والہہ سپہان اشد نکل دُھول دی دیکھ دکھا کے تے
 جائے وجہ دربار سے دھوم جدم خلقت جھلی ہوجاے سر نول کے تے
 باپ تخت تے بہار نرا کول ام منوں نال پیارے کول بلا کے تے
 اک روز ماچھی لے کے اک طوطا لیا یا پتھر سے دیوہ پا کے تے
 اکے شاہ نول ایہ کمال تحفہ آندا سنہ تھیں پتھر پتھر کے تے
 گھار مٹھیاں مٹھیاں کرے طوطا دیکھ تہہ تے اوستوں بہا کے تے
 ہراک تک وی بولی ایہ جاندا لے آندا پار دیناں پڑا کے تے
 اوس وقت سی دُھول دربار مٹھا باہل اپنے دے کول آ کے تے
 دُھول آکھلا اوس دامل کیدے دس ماچھیا پتھر سنا کے تے
 بادشاہ کہے مل کیوں پھینا ایں دولل دیہوا مہنوں منگا کے تے
 دتے ماچھی نول دُھول نے نعل ڈر گیا اور طوطا پتھر لڑا کے تے
 دُھول لے گیا طوطے نول نال مٹھاں وجہ پتھر پتھر ترقوں پکے تے
 ساری ماں نول جاکے دُھول آکھے آندا تحفہ میں دیکھ دکھا کے تے
 مٹھاں اماں جی طوطا ایہ بہت کر اساں دیکھیا غرب آزا کے تے

نالے دھرم دے بھائی تے کرم دونوں جوڑے نویں توں نویں پوراوند
 چھوٹے وجہ پاک لوری روز دیوں چک چک کے ناز اٹھاوندے
 شمس رانی توں لاکے عطر زلفیں کنگھی و اموندے پیر کڈھاوندے
 زیور نویں توں نویں پوان اوہنوں اک پیل نہ گودیوں لاہوند
 لوکی اوسدی دسی بڑھی خوشی کرے وانگوں پتھراں نٹھنچاوند
 کرن اوہا حقیقہ دی شوق سیتی دلی سحران ساریاں لاہوند

بادشاہ الہ دین دالمک و م نول واپس

کیسر شاہ نول روم دا شاہ آکھے تیرا بھلاں نہ کدی احسان
 سونے دن گزارے نے کول تیرے ہویا دل بڑا استادمان
 رہی زندگی تے فیر آن مسالی کر روم دل منھیں روان
 ہویا دل اداس ہے وطن باجھوں جاناں اپنے مہن دیوان
 دُھول کسی نول آن کے لے جاسی ہوجاے گی جیوں جوان
 ایسے کسی تے دُھول نول خبر کوئی نہیں ویاہ والہیے مہن نادان
 شاہ روم نول کیسر وداع کیتا دے کے کسی تحفے عالی شان
 الہ دین فیر روم دستہ وجہ آیا خوشی کر دا ہر انسان
 روم شہر اندر عید و دمہ کے تے لوکی مل کے خوشی منان
 دتا تخت تے تاج وزیر فوراً آیا شہر دا جیوں سلطان
 الہ دین فیر تخت تے بیٹھ جاندا منگا حکم کیسر عدل چلان

ماں ڈھول دی شاہ دی بڑی ہوئی پیارے طوطے نوں دیکھو دکھا کے
 ڈھول طوطے نوں جان دیناں رکھے گوہڑا پیار محبت ساں پا کے
 ڈھول گھوڑے تے جدوں اسوار ہوندا تن تے شاہی لباس سجا کے
 طوطا سر اتے تانے پراں تائیں چلے نال اڈاریاں لا کے
 اک دن ڈھول شکار نوں گیا شوقوں سنو گل ایہ وی کن لا کے
 اک جنگل دیوچہ جاں ڈھول پھتا واگاں شوق دیناں اٹھا کے
 سرتے طوطا وی تان کے پراوے نال پیارے بازیاں لا کے
 جنگل وچہ کیدر کھدا ڈھول جا کے بھٹی ہرنی اک کنڈھیا کے
 طوطا آکھدا ایسا کڈھ کنڈا ڈھول بار شاہ کرم کما کے
 کنڈا کڈھیا ہرنی دا ڈھول اولویں گل طوطے دی سن سنا کے
 ہرنی ڈھول نوں لے گئی نال شوقوں گھرانے پچھے لگا کے
 ہیرا ہرن سی اور سدا پت سوہنا ہرنی کہے اوہنوں کول بہا کے
 چلا جا اسوار دے نال بیٹا پیاری ماں دا امر بجا کے
 کنڈا کڈھیا اوہدے ہے پیر وچوں میرے حال تے کرم کما کے
 جے نہ کڈھو دا کنڈا میں مر جاندا وچہ بیڑا بندے ورے پاکے
 اینے بڑا ہے مجھ تے کرم کیتا وی امیں نے جان بچا کے
 اہدے نال توں چلا جا بن خادم رہویں تابع امر بجا کے
 اور دے حکم نوں جے نہ منیاں توں سن گل میری کن لا کے
 بتی دھاراں نہ بخشاں گی میں تینوں سچے ربدی قسم میں کھا کے
 حاکم ماں دا سنکے ہرن ہیرا ٹی یا ڈھول نال سلیں نوا کے
 گھوڑے اتے اسوار فیرو ڈھول ہو یا اگے ہرن چلے پھلیاں پاکے

سر ڈھول تے لوطے نے پرتانے داگوں پھتر دے پیار و دہا کے تے
 بڑی ڈھول دی شان منظور ہوئی پہنچا شہر اندر حدوں آ کے تے

شمس انی نے ڈھول دا و شاہ نے خواب چہ ملن ا

رڈ کی کیسردی شمس سی نلم جس دا ہو گئی فیر اوہ جوان ہے سی
 حوراں چیز کیس او سدے حسن اگے استوں چن دی ہوندا قربان ہے سی
 جوڑے نوپیں توں نوپیں اوہ روز بدے شاہی اوس لئی روز مکان ہے سی
 خواباں گولی اک اوس نے کول رکھی بڑی اوسدی مٹھی زبان ہے سی
 شمس رانی دینال ہر وقت رمندی گویا شمس دی گویا اک جان ہے سی
 اک رات شمس رانی سیج اتے لگی سوں کے کرن ارمان ہے سی
 وچہ خواب دے شمس کی و کھدی اے ڈگا وچہ جھولی چن آن ہے سی
 چن چو ہوئی دا شمس پھرن لگی بن گیا اوہ اک انسان ہے سی
 اگے گھوڑے دے ڈھول تے سر طوطا میرا بہن اگے عالیشان ہے سی
 عاشق ہو گئی شمس فیر ڈھول اتے ترکاں وانگ اوہ سونیا جوان ہے سی
 شمس گھوڑے دی واگ نوں پھڑ کے تے ہوندی ڈھول توں پئی قربان ہے سی
 آکھے شاہ اسوار قربان جاواں پئی نال نال میری جان ہے سی
 رے عشق نے جان حلال کیتی ٹٹ گیا سارا مان تان ہے سی
 دس نام کیس سوہنیا ہے تیرا مرط مرط آکھدی تیریں زبان ہے سی
 کبھڑا شہر تے ایتھے ہی کوپس آیا ایہ تے عورتاں لئی گلستان ہے سی

کیتی لائے دی توں پوراہا نہیں نہ خطرہ تیرے حسمان
 میرے باغ وچہ چڑھی نہ پھڑکدی لے کیتا کوئی توں ایہہ دھیا
 دس نام کی اینویں نہیں جان دینا ترے لیوندا پنچو دہان سے
 شہر روم تے ڈھول ہے نام میرا کہیا ہنس کے اگوں جوان
 اینی گل کہہ کے ڈھول گم ہو یا شمس واسطے آیا طوفان سے
 پارے وانگ شمس تڑپے بستری تے دتی ملاں نے باہر اذان
 کھلی اکھ تے مار کے آہ روندی ڈگی فرش اتے نیم جان
 خواباں دوڑ کے شمس نوں چک لیندی سو سو وار پئی ہوندی تریاں
 آکھے شمسے ہو یا لے کہی لے شمس کھول دتی داستان
 آکھے گئی لٹی خواباں خواب اندر ڈٹھا کدی نہ ایسا جواں
 جن چو دہویں دلچھے قدم اوہدے بے نظیر سوہنا شاہ خواں
 نام ڈھول تے روم دے رہن والا حسن اوسدا نور دی کان
 خواباں جے نہ ملیا ڈھول مینوں مزہ زندگی دا نہ جہان
 خواباں آکھدی فکر نہ کر ملکہ میل دیاں گی جیہڑا جوان
 چل باغ وچہ سیل نوں نال میرے دسین کھول اوہدی جو
 خواباں گھورتے ڈھول اسوار ڈٹھا اگے ہرن ہیرا سوا
 سر ڈھول تے طوطے نے پرتانے سبز رنگ اوہدا سوہ
 خواباں میل جلدی میرا ڈھول پیارا اوہدے جیہانہ کوئی سلطان
 اوہ نہ پت غریب دا نظر آدے دسا شاہیں اسدا خاندان
 متھے وچہ سی باردا نور لاٹھاں سوہنا رچ کے شہر سنی
 ثانی ڈھول دا کوئی منظور نہیں کیتا مات اس نے گھست

شمس رانی نے نجومی کو بل ڈھول ڈے ملندی فال چھنی

شمسی سد نجومی نوں پچھدی اے کہ ملے گا یار آخواب وال
 بھج پم نجومی ہاں دس مینوں کہوں آئے گا شکل مہتاب وال
 دنے چین نہیں رات نوں نیند اوندی دل بے چین ہے بڑ بیتاب وال
 دے تسلی منظور نجومیاں وے کہیہ حساب ہے تیری کتاب وال

جواب نجومی

شمسی تائیں نجومی فیر کہن لگا شہنر روم دا ڈھول سردار جانی
 انشا اللہ اوہ ملے گا آن تینوں بہت جلد آوچہ گلزار جانی
 ترے نال ہے اوہدا نکاح پڑھیا یوسف قاضی نے نال پیار جانی
 توں اوہدی تے اوہ ہے خاوند تیرا ہے گواہ سچا گرد گار جانی
 میاں بیوی ہے راضی کہیہ کر سہی قاضی کر سہی تددھ توں جان بلہا رانی
 فکر لاوئے دی شمسے لوط کوئی نہیں ایہ منظور کہندے بار بار جانی

ڈھول بادشاہ نوں خواب دیوچہ شمس رانی داملتا

ڈھولا کھیڈ شکار سی بہت تمھکا پکڑے ہرن اوہنے بشمارہ سیارے

۱۱
جھن جھن کباب اس خوب کھاہے ناہے کمان ریکے اوہدے بار پیارے
تھکا ہویا سی سوں گیا محل اندر سیج ڈاہ کے تے طر مدار پیارے
کیہ دیکھا دھول دچہ خواب شرتوں پہنچ گیا اوہ کے گلزار پیارے
شمس رانی آجا دندی کول اوہدے شامی لاکے ہار سنگا پیارے
اوہدے حسندی تاب نہ جلتے مجھلے رہیا نور بھی چھکان ہار پیارے
ڈھول دیکھ کے سمنی دی شکل پیاری ہو گیا سی دلوں بلہار پیارے
باموں پکڑ کے سمنی فوں کول بہاندا فیر سمجھ داناں پیارے پیارے
کیہ اسے نام تیرا پریتے دس بیٹوں کر مس کے شیریں گفتار پیارے
تیرے چہی نہ سا ڈیوچہ شہر کوئی آج تک میں بھی سونہی تار پیارے
کوہ قاف دی پوری یا حور ہیں توں تیرا دس طرح انوار پیارے
چپ کینتی این بول قربان جاواں نگاہ ندرہ دی قتل کٹار پیارے
گڑھ کیہ ہے شہر تے نام سمنی باپ مجھ وا محجب سردار پیارے
آئی سیر میں پوریاں دے نال کے رل کے اڈگئی اوچھڑ کے ڈار پیارے
دچھڑی ہیں کوہ آں ڈار و جوں بازو چھڑ میں جاواں دبار پیارے
کیوں توں نار بگانی فوں مہتہ پابا خوف رہا منوں دسا پیارے
نام رہا داسنکے ڈھول ڈریا اکھ کھل جانندی یکسا پیارے
پارے وانگ فیر تڑپ دا ڈھول پیارا تیر بھرتے اوہ ہمارے
کھانا ہوتا ہوا ہوا حرام او منوں سنی سستی اور رہیا چار پیارے
بس چاہتے سب سمیٹوں رہا تیر سنی دل نہ پکار پیارے
جن وانگوں او منوں چہر عشق جاندا آکھے مل سمنی اکوہ پیارے
حضرت عشق نے دو ہانوں تیر مارے اکوہ جے فوں ہے چار پیارے

دل کے دینال نہ ڈھول کر دا دیکھی خواب چہڑی عاشق زار پارے
 لاتی مہر خاموشی دی لیاں اتے ٹکڑے دل داتے کر کے چار پیارے
 حضرت عشق سی لین نہ چین دیندا ڈھول بھلیا جانا دربار پارے
 بیٹھا رہندا سی جا کے باغ اندر اکھاں رہن ہر دم اشک پارے
 تھی ستمی پکار دا ڈھول رخسار مجنوں بن گیا وحہ کسند پارے
 اور حسرتی تھی ڈھول سے گیت گاندی لاتی درہیں طرفیں مشت تار پارے
 حضرت عشق ڈکھینوں لگ بارے کر دا اے جگن پوچھو پارے
 ڈھول وانگ دلو انیاں رہے پھر دا
 کہتی ہی منظور گفتار پارے

شہزادے ڈھول داسے طوطے نوں ہیرے ہرن نوں خواب سنانی

اک روز فیہر طوطے تے ہرن تائیں خواب سدا کول بیٹھا کے تے
 آکھے لٹیا گیا جے میں یا رو اکھ بھلاں دی سیج تے لاکے تے
 گڑھ کیترے ہندے دی گکھ وے اور تھے باغ ڈٹھا اک جہکے تے
 چنڈیہ مڑیاں بھل گلاب دی لے بے انت دیکھے نظر چاکے تے
 وحہ سوس نوں پارے بے انت چلن دیکھے شوقی جھاتیاں پاکے تے

ڈھول نے چھٹی پڑھ کے کسیر گڑھ سبج بنانا

ششمی رانی نول ملنا

ہیرے ہرن نے طوطے نون مال لے کے ڈھول شمی دی طرف رو
چلا پہلی کر کے منزل طے کیتی داخل آن اندر گلستان
سنکے خر شخبری شمس ترت آئی دل ویکھ کے تے پریشان
اک درجے نول لیا بچیان دوہاں ڈھولا شمی دلوں قربان
اک درجے نول خواباں دے حال دسن مل کے دوہاں واکم آسان
بگڑے کاج منظور مہن مہن لگے
مہربان جاں رب رحمان ہویا

شمی باغ تھیں ڈھولے نول گھر لے گئی وانگرن عید و خوشی من کے
مائی باپ فیر شمی دے شاد سوئے شکل ڈھولے دی دیکھ وکھا کے
پٹھیا ہویا نکاح سی دوہاں والا چھوٹی عمر وچ سدھال لاہ کے
مکرہ خاص فیر مل گیا دوہاں تانیں لہن سبج سہاگ دی جا کے
دسن رسن فیر خوشی دنیاں دونویں مہلاں وچ فیر جشن اڈا کے
روز باغ نو لکھے دی سیر جا دن باہواں وچ باہواں دونویں پاکھے
جوڑی خوب میلی مولادوہاں والی صدقہ نبی را کرم لکھے
جیہے سدھنے رن حصہ دونویں ویکھے خلق منظور رب ا کے

خوبیاں نے طوطے سمے نول گم کر لینا ڈھول نے
 غصے ہو کے شہر تمپور وچہ چلے جانا

خوبیاں سپہیلی سی شمی دی خاص بیسی نٹ کھٹ سی بڑی ہو شیار جانی
 ٹانگی لاه آسمان دی لا آوے غنڈی رن اوہ بڑی مکار جانی
 وانگر سالیان ڈھول نول کہے سے چگی جتی گم کر دی بانگی نار جانی
 تیرے پتے میں پچھے بخوبیاں تھیں نہ لادیریاں شاہ اسوار جانی
 کدی پگ نکالے ڈھول والی پاندی کھلیاں نال پیار جانی
 اک دن خوبیاں نے طوطے نول گم کیتا غصہ کھا گیا ڈھول سردا جانی
 آخر خوبیاں نے طوطا سی دے وتا گھوری پائی جاں ڈھول دلدار جانی
 طوطے ہرن نول ڈھول فرسنگ لے کے ہو گھوڑے تے گیا اسوار جانی
 کیس شہرنوں چھڈ کے ڈھول اونویں چالتی وطن دے دل مہار جانی
 رستے وچہ تمپور اک شہر آیا پیرس وانگ سوہنا شاندار جانی
 ہے سی شاہ تیمور دا شاہ جیٹراست اوسدے سن برخوردار جانی
 اکو جیہے جوان سن وانگ ترکاں کھیڈن نلکے گھروں شکار جانی
 ہیرا ہرن فیر اونہاندی نظر پیندا لیندے اوستائیں سنگل مار جانی
 ڈھول اکھدا ایسوں چھڈ دیہو ایہ ہے ہرن میرا وفادار جانی
 لگے کہن شہزادے نیں ہرن دینا ڈھول کدھ لسی اونویں تلوار جانی
 ستاں نال فیر ڈھول نے جنگ کیتا اتے کر زخمی نال دار جانی

جانی اک مرگیاں ستاں چوں دیر سو ہنا ڈھول کر لندے گرفتار
 جانی طوطا اڈ کے تے وچہ روم پہنچا مدین کارن یکبار
 جانی الہ دین سی ڈھول دا باپ جیہڑا اوہنوں تخت توں دتا اتار
 جانی حامد کاناسی اک وزیر اوہدا بیٹھا تخت نوں سانجھ مکار
 جانی پیوے روز شراہاں تے زناہ کردا منوں بھل کے سب غفار
 جانی ماموں یثی وی سی اک لڑکی بیٹھی ہوئی سس چہ گلزار
 جانی طوطا اوکس دے زیر آن بیٹھا لڑکی پچھدی نال پیار
 جانی ڈھول کتھے اسی سمیادس جلدی اجڑ گیا اسی سارا دیار
 جانی حامد کانے دی جان نوں رون لوکی چائی ات اوہنے بے شمار
 جانی الہ دین شاہ نوں اوہنے لاہ کے تے دتا دل ہے سر بازار
 جانی نہوں نہوں کھوٹا وزیر ہے گا
 جانی کہے منظور جو ہویا ہے سردار جانی

سمے طوطے نے تیلن کولوں گل سن کے حسد
 کانے دے کول پہنچ کے لعتاں پانیاں

او تھے رانی اک شمی اسے ملی عینوں سو ہنہا ہار سنگار مگا کے
 تیر نگہ دا مار شہید کیتا ملکہ اوس نے اکھاں سلا کے
 اوہ نہ ملی تے زندگی خاک میری مر جاواں گاروم گھیرا کے
 نام رب دے اوس دا شہر لہجو سٹھی جلد میلو کنتوں لیا کے
 ہیرا ہرن تے طوطا وی کہے شمار کھو حوصلہ دیکھ ازبا کے
 اسیں ڈھولیا تھہ دے ہاں نوکرہ در اڈیاں تیک لگا کے
 لہجہ دیاں گا تیرا معشوق تینوں میں مول نہ حال ونجا کے
 کڈھ پنجرے تھیں باہر کہے طوطا دیکھ تلی تے سہڑوں جا کے
 ہیرے ہرن نول کھول زنجیر دیوی اوہ وی لہجے گا شمی نول جا کے
 سہمت اگے ہے فتح نژدیک ہوندا پتے لیا ونے ہاں کڈھ کڈھا کے
 ایسی گل سنکے ڈھول خوش ہو یا طوطا چھڈ دے لوہا کھو لا کے
 لاه ہرن دے گھوں زنجیر دیندا ہرن نیچا چنگیاں لا کے
 طوطا اڈ کے وچہ کوہ قاف پہنچے کئی باغ دیکھے اوہنے جا کے
 حلیہ پاغ دا دسیا ڈھول نے جوارہ نہ دے دیکھے اوہنے جا کے
 ہیرا ہرن وی باگاں وچہ پھرے بھوندا دینا پھری اوہنے دو ڈال کے
 کیہ گڑھ آخر ہیرا ہرن پہنچا باغ شمی دے بہہ گیا آ کے
 آکھے جھوٹ نہ کرے ب باغ ایہ ہے ڈھول دسیا جوں سمجھا کے
 سمہ طوطا پھر آگیا باغ اندر ٹیوے وچہ داغ دے لا کے
 طوطا آکھدا ڈھول جو دسیا سی ایہو باغ دسا بیٹھا جا کے
 اک رکھ تے طوطا آساہ لیندا گیا تھک اڈاریاں لا کے
 تھلے ہرن نے باغ اجاڑ دتا نال بوٹیاں ٹکراں لا کے

طوطا آکھدا نیدرے واپت بن جا مئے پھڑ لئی کا کوئی آ کے تے
 ہرن طوطے نوں مار کے آکھ کہندا منزل لہجھ لئی اسے دور لک کے تے
 اچھے دُھول دا نہیں معشوق دسیا چھڑا لے گیا اسے دل چرا کے تے
 طوطا آکھدا چپ کر بیٹھ جاویں رولا پانہ چنگیاں لا کے تے
 طوطا ہرن دونوں آپس وچ مہن آکھن جاواں گے چن چڑھا کے تے
 دونوں لک کے باغ دیوچ بہندا کہندا سچ منظور سمجھا کے تے

شمس رانی دا باغ وچ سیر کرن واسطے آواتے
 سمے طوطے داتے ہیرے ہرن رانی دا میل ہونا

سیاں نال رنگے شمشی شوق سیتی سیر کرن سی وچہ گلزار آئی
 اوہدے حسندی دی بھال نہ جھل جائے بے نظیر لاہار سنگار آئی
 طوطا ہرن نوں مار کے آکھ کہندا اوہ دیکھ اک پریاں دی ڈار آئی
 شمس رانی ایں اہنا ندرے وچہ حسندی نبھ کجھے دی اکھیں دہار آئی
 ٹھاٹھاں مار دی حسندی لہر دیکھی گزرے سیاں تے اوہ وچکار آئی
 سیاں نال کھیڈے سمی لکن میٹی اکھاں نبھ کے اک دایار آئی
 ہرن سمی دے پیراں تے سر دھریا غصے وچہ نیر میری سرکار آئی
 پٹی لہا کے اکھاں توں دیکھدی کیہ خواہ ڈھول والی یاد یار آئی
 ہیرے ہرن نوں یا پچھان شمشی سرتے طوطا اڈاریاں مار آئی

طوطا بہر نون کمی پھر مہر سے پچھے خزاں گئی تے موسم
 کویں مہرئی اسے آمد غریب خانے دسو کھول جو موہوں گفت
 کتھے ڈھول میرا دسیس بلو لیا رے جس توں جان جوانی میں
 طوطا اکھدا روم دیوچہ رو نارا اوہنوں ذرا نہ صیرت
 شمی شمی پکارا رنیں راتیں لکے خواب اوچہ اوہنوں توں
 انج دشمنان نال کوئی نہیں کروا جس توں کر کے اس تے
 تینوں سدوا رٹ پونال ساڈے کیوں نگاہ دی مار
 توں قاتل ایس اساندرے یار واتی تینوں رحم نہ ذرا خو
 شمی سیکے طوطے دی گل روندی آکھے چھڈ میں وی گھر
 رواداں روز گلزار دے وچہ آکے آکھاں کدوں اوہ مشا
 چھٹی لکھ کے دکھاں دی تر ت شمی گل طوطے دے بچہ
 طوطا اڈیا بہر وی اٹھ نیا لالا اڈاریاں روم دل
 بہر طوطا آڈھول نوں ل پنیے
 کہے منظور چھٹی طرح دارا آئی

ڈھول شہزادے نے شمی دی چھٹی پر

چھٹی کھول کے ڈھول جاں پڑھن گنا لکھیا ہویا سی وچہ دل
 گرٹھ کیے روے پہنچ جا جان صد تے نہ کر زندگی میری
 بیوی میں تیری توں ایس خاوند میرا مینوں دیویں نہ منوں و

نیرے پتے میں پچھے سنجو میاں تھیں نہ لادیریاں شاہ اسوار آجا
 مل کے خواب اندرتوں نشہید کیتنا اٹھے پہر روندی بے تدار آجا
 تینوں واسطہ تیرے اسی نام دا اسی گڑھ کیسرتوں سوڑ مہار آجا
 تارے گن گن کے راتناں لنگھاؤنی آن پاواں اونیاں میں بار بار آجا
 تیرا راہ اڈیک دی رہاں ہر دم گھر دا ایسا گھڑاک دار آجا
 جے کوئی ہو رخطاتے مہاف کر دے آخر ہاں میں تھہدی نار آجا
 لاکے پرتے پہنچ جا کول میرے تہاہ حسدے رُخ انوار آجا
 کھانا پیونا بھلیا مجھ تاہیں سہل گئی آن سب کم کار آجا
 شہراں گوہڑیاں دا ڈھولا لہا پدہ رل کے کرینے دونویں پیار آجا
 ڈھٹی سیج سہاگدی تھہ خاطر لسی حسندی جلد گنڈار آجا
 گلشن حسن تھیں نوڑ انار کھاویں آونی فیر نہیں ایسی بہار آجا
 آجا آجا میں قربان تیرے بیٹھی لاکے ہار سنگار آجا
 مہندی مہتھاں دی میلی پئی ہو روندی اے سہر نہیہ کے تے عاشق زار آجا
 دیلا گذریا فیر نہیں مہتھ آدناں سو سووار میں جاواں بلہار آجا
 چٹھی ڈھول نے پڑھی تے تیر لگا بار بار لکھیا جانی یار آجا
 جے نہ آئیوں تے جاواں گی سر روندی میری موتیاں والی سرکار آجا
 بڑے شہی نے ہارے منظر کیتے
 مڑ مڑ لکھ دی میری ہر وار آجا

رستے وچہ جنگلات کسی بڑا سمجھارا تھکے بہت دونوں ٹر ٹرا کے
 اک جگہ تے شمی نون پیاس لگی بیٹھ جائے آسن او تھلا کے
 ڈھول اکھدا پانی میں ہننے لیا وال گل کرنے توں گھبرا کے
 بہت اگے ہے فتح نزدیک ہندی دیکھ تلی تے سرہوں جما کے
 شمی بیٹھ جانڈی ڈھول ٹرے او تھوں اک نہنوں واگاں اٹھا کے
 کول شمی دے طوطا وی بیٹھ جاندا نال پیار محبت دے آ کے
 رستے وچہ سی اک باشک نانگ پھر دا ڈھول ڈرڈ گاغش کھا کے
 ڈنگ مار یا سپ نے ڈھول تائیں منوں رب دا خوف بھلا کے
 پانی پانی پکار دی پئی شمی مر جانڈی اوہ وی کر لا کے
 طوطا اڈیا ڈھول دے بھنے ٹوں دیکھے لاش اوہی اگے آ کے
 ڈھاہیں مار کے تے طوطا رون رگا لاس ڈھول دی تے ٹکرا کے
 اتے نہر دے طوطا فیر اڈ پنیچے وا جاں خضر نون ماروا جا کے
 نام ربدے خضر جی آو جلدی صدقہ جدد اکرم کمسا کے
 دو خون نے ہو گئے وچہ راہ دے کلارہ گیا ساتھ گوا کے
 کوک طوطے دی پہنچ گئی عو کشن اتے خضر گیا واگاں اٹھا کے
 ڈھول شمی نون خضر فیر کرے زندہ اسم اعظم دی مچوک لگا کے
 کلمہ پاک محمد دا پڑھن دونوں شمی ڈھول فیر اٹھا کے
 کیسے گڑھ جاں فیر اوہ واپس آئی لکھ لکھ بے دست کر بجا کے
 فوجاں کرے تیار جاں تررت شمی گھوڑے ٹرکی دے دچوں منگا کے
 لگے کرن چڑھائی فیر روم اتے حدوں ددھ دونوں غصہ کھا کے
 بگل وچ گئے جنگ دے روم اندر قاصد کبھا جدم او تھے جا کے

ڈھول بادشاہ آگیا اسے وطن اندر کیسے گڑھ تھیں نو جا چڑھا کے تے
 ڈھول کشمی تے طوطا لے فوج لڑنے جنگی سب سامان لگا کے تے
 اگے روم دیوچہ فیر فوج لے کے حامد آکھدا حکم سنا کے تے
 فوجیاں لشکر تیار ہو جاؤ سارے مارو دشمن نوں لمیاں پا کے تے
 بڑا جنگ ہو یا روم شہر اندر بیٹھے خون دی ندی چلا کے تے
 فوج کشمی دی رومی نسا دتی کئی مارے بن تیغ چلا کے تے
 آخر تخت دا ڈھول بن گیا مالک کشمی محل بیٹھی شرفوں آ کے تے
 دیوے گھیر دے خلق نے راتیں با لے بیٹھا ڈھول جد تاج نوں پکے تے
 حامد کانے نوں پھانسی تے ٹنگ مارن لاشس وڑی تے سٹن اکھا کے تے
 کسوہ کڈھیاں کھاتہ تیار ہوندا اسان دیکھیا خوب آزما کے تے
 شہر ڈھول فیر خرب و سن عم دلاندے وچوں اڈا کے تے
 نضہ ڈھول تے کشمی دا ختم ہو یا حمید و سچلا شو قوں چھپا کے تے
 پڑھن سنن والے بڑے شاد ہوں لوکی پڑھن قصدا یہ لے جا کے تے
 سخت نال منظور تیار کیتا گھوڑا عقل دا پارو دوڑا کے تے

حضرت علیؑ اگے سوال کرنا اک سائل نے

اک سائل نے علیؑ دے کول آ کے دکھ کھول دے کتی ہزار جملہ
 آکھے لڑکی جوان غریب دی اے پلے اک نہیں میرے دینار حاکم
 پیسے جیہی کوئی چیز نہیں جگ اندر لیندا بناں پیسے کوئی نہیں سار حاکم

حضرت علیؑ کے مسائل نے فیہ سوال کرنا

حسنؑ و حسینؑ لڑکی نہ جائے وہاں ہی دیہہ حسین وہی رب دے نام حیدر
دیکھیاں دو ہاتھوں فی ردل شاد ہوندا فرض ہوندا میرے تمام حیدر
علیؑ آکھیا اوہ وہی جے پت لینا جاویں گھر ساڈے ویلے شام حیدر
لنگے ناظرہ سائل نے عرض کیتی تینوں پھینیا اے گل نام حیدر
دہو تیر حیدر آج نام مراد علیؑ کھ حیدر

وے حسینؑ نون جنت خاتون ادویں
کے منظور کیتا سو سنا کام حیدر

حضرت بی بی فاطمہؑ نے حسنؑ حسینؑ نون سبز و سرخ جوڑے پہنا کے نام مولادے دینا

چھوٹی عمر سی دوہاں شہزادیاں دی مل مل کے بی بی نہا ندی اے
لا کے عطر کلاب وچہ بودیاں دے جوڑے دہانوں شو توں پلو ندی
جوڑا سرخ سما سید حسینؑ پایا سبز حسنؑ دے تاہیں پہنا ندی اے

سائل کو شمشاد نے لے آیا سارے جگ کو لوں شانداز جوڑی
 سائل کہوئے شمشاد لوں ادب سیتی لے لول ملتھوں طرح دار جوڑی
 شکل ویکھ شمشاد شہزادیاں دی بہاندا تخت تے نال پیار جوڑی
 جو کجہ منگیاسائل لوں تر تے تالی خرید اوہنے یکبار جوڑی
 گو دی وچہ بٹھا کے سیداں لوں مڑ مڑ ویکھدا اوہ جھاتی مار جوڑی
 جاوے حسندی تاب نہ مول جھلی کہے منظور سی رخ انوار جوڑی

حضرت امام حسن حسین دے کو لوں شمشاد بادشاہ
 نے بڑے پیار دے نال پتہ کھپیاں

الف نال شمشاد کہے سیداں لوں کیہڑا شہرتے نام ستیاؤ سانوں
 ہس ہس کے کہن منصوم و ونویں پہلے چل کے مسجد دکھاؤ سانوں
 دیلا ہو یا منسا زاساں پڑھنی لوٹا پکڑ کے وضو کراؤ سانوں
 گذر گیا وقت نہیں ہمتھ آونا
 کہے منظور نہ گاہیں لگاؤ سانوں

جواب شمشاد

سنکے جوڑی دی گل شمشاد آکھے اگے ٹھاکر دے سیس لوادیوڑ

ایسے نام نماز داند لیتا ایسے سبق ہن منوں بھلا دیوؤ
 پیا سامنے لات منات و بکھو متھے ٹیک کے دیوے جگا دیوؤ
 جیکر سکھ دی زندگی لوڑ دے او
 اوہ بچتہ سبق منظور گوا دیوؤ

جواب شہزادے

باپ علی تے قاطبہ ماں ساڈی نانا نبی ساڈا آپے شان وال
 ساڈا نام ہے حسن حسین جانی سید خوف نہیں کسیدا کھان والا
 بنت شکن ہاں ہاشمی جدو اے بوڑھا شرک دانا نانا اڈان والا
 اسیں بتاں اگے متھے ٹیکے کیوں نہیں پاک ہے اسان بختان والا
 لاشریک ہے رب ہی ذات سچی نانا ملن جنوں عرضیں جان والا
 پٹھے سبق سانوں شاہدس نامیں
 نہیں منظور وچہ جلال دے آن والا

حضرت امام حسن حسین دمی ترش گفتگو سن کے
 شمشاد نے وزیر نوں بلا کے سخت حکم سنانا

سنکے گل شمشاد شہزادیاں دی او سی وقت وزیر بلاؤندا اے
 آکھے بکڑ مارو دوہاں لڑکیاں نوں حکم سخت اوہ ظالم سناؤندا اے

سٹھ سہیلیاں اور ہریان تابع سن ہر اک تمہیں اک جو شیر ہے صی
پوچھن تباہ لوں اور وی نال اور ہے اک وچ سہیلی نیکو کار ہے سی
اور ہر نام تو جیسا سب کہن راوی عاشق نہیں دکی نال مارے سی
تباہ لگے بد سیس نوان سجھے بن جاو نہی اور بیمار ہے سی
یاں کم ہی کے تے شہ جاندی پو جانتاں توں بڑی چیز ہے سی

چوری پڑھے قرآن اور روز تو توں ہر کار یہ ہلکی نیک ناریا سما
اک روز شمشاد وی جو لڑکی بیٹھیا رکھی اور پکھے دیا رہے سی
پڑھدی کھول قرآن توں اور لڑکی نکلور برس لایا انوار ہے صی
کھلا باز تو حیدر واپیل توڑے نیکو کار لڑکی جو بڑی ناریا ہے سی
دڑے مائے تو جیسا لوں اور جانکے تے قرآن توں سینا پارے سی
دیکھو معجزہ پاک رسول والا اور کلام سپی شاد ناریا ہے سی
نٹ کھٹ شمشاد وی جو لڑکی ڈوگی فرش لٹے مندرے بیمار ہے سی
اور ہی ڈوگیاں بدل گئی شکل فوراً بن گئی جو ک دیرانگہ وہ ناریا ہے سی
شکل رہی نہ وانگ انسان اور ہی ڈوگی رہی اور سول ناریا سما
سیاں وچ شہزادی دا حال جیڑا اپنی محل اندر حال پکار ہے سی
اور سیرت شمشاد توں خبر ہو گئی اور نور جھنڈ کے آیا دربار ہے سی
چک پیو توں ماری اٹھنے سے آفت بن گئی اور مکار ہے سی
سیاں من گیاں جھنڈ موی تا کہیں جو ک بن گئی حدود انوار ہے سی
ڈورا باپ وی آوے نہ کول اور ہے سب وانگ رہی ڈوگ ماریا ہے سی
سنگل پلے نے اور سنوں آن پئے سارے شہر اندر پے گئی داہر ہے سی

اک بھوہرے دیوچہ چا بند کیتی روندنا شاہ پایا اوہ دکھیا رہے سی
 دو بکرے روز دے اوہ کھانڈی شکل اوسدی بہت بریا رہے سی
 چوہڑا بھوہرے دیوچہ ہر وقت رہندا گند سٹنے لوں اوہ تیار رہے سی
 رومی گئی اوہ سارے جہان وچوں نہوں نہوں کھوٹی او گنہار رہے سی
 ڈردا ہور نہ بھوہرے دیوچہ کوئی جاندا چوہڑا اوس جاتے جبار رہے سی
 دو بکرے بھوہرے دیوچہ دھک دیندا منڈاں دچہ کھانڈی اوہ بدکار رہے سی
 دنے ہڈیاں چک کے باہر سٹے ایس چوہڑے دی ایہو کار رہے سی
 آوندی بڑی بولہ سی اوس کولوں انھیرا اوس اندر بے شمار رہے سی
 چوہڑا بال مثال تے جائے منڈتے بنھ ٹیکا خب سردار رہے سی
 بولہ بھوہرے دا اک دن رہیا کھلا اک گھڑی ایہ سچ گفتار رہے سی
 اوس جوک نے چار چا خون کیتے کھا گئی پکڑ انسان اڈار رہے سی
 مساں مساں فیر پلس نے آکے تے سٹی دچہ بھوہرے ایہ پکار رہے سی
 چوہڑا منڈ نہ بولے تھیں مہرے لانجھے متھ اوسدے پھڑی توار رہے سی
 ڈردا بھوہرے دے کولوں نہ کوئی لنگھے شوکر ماری بڑی بدکار رہے سی
 توبہ توبہ سی ملے دی خلق کردی کیتی سچ منظور گفتار رہے سی

وزیر نے دو بے دن شاہ شمشاد لوں حضرت

امام حسن حسین واسطے اپنی تدبیر دسنی

والی شہر واسد وزیر تائیں پچھے اپنے کول بٹھا کے تے

سارے سیتا لڑکے پربانان دونوں حق حق وانام چہاروں سے
نیس حال پکار نہ دوہاں والی بھڑکے سے فسدوں نہ ہاروں
نمبر لوسے گی دوہا نونوں دھی میری رستم ایہ سمندر لول پار سے

جو سر کے لئے دوہا اہم اہم اہا اہا اہا اہا اہا اہا
جو کہ شامے جوہرے دیو چہ تہہ کر دینا

جوہرے دیو چہ تہہ حسین کے اک نحر سے بیٹھے گئے جا کے تے
نے انت بد بوسی اوس اور سنوں گل پھٹی کن لا کے تے
انگے حسن تے پچھے حسین بیٹھا سیوہ ریوی جان سما کے تے
ذرا کھٹکے حسن تے جو کہ ہلی آئی سپ دانگوں بو تھی چا کے تے
پڑھو کے کھر عموی حسن پارے ماری چھو کہ تھی کول آ کے تے
ڈر کے چیک حسین دی مقل جانندی لیس اوسدی دیوہرہ دکھا کے تے
بو تھی دانگ خنزیر دے اوسدی سی حسن آ کھدا نعرہ لگا کے تے
کر سک حسین تول ذرا ناہیں مہتہ جاواں گے اوسنوں دکھا کے تے
انگے ہک حسن نہ مہتہ فرسی وہرہا جو کہ دے سرتے جا کے تے
واہ سبحان اللہ بن گئی خور غلدی بیٹھی تہ ماں تے سیس نوا کے تے
ادھر رنجے لہی حسین ٹپکا دتا پیارے سہ مبارک تول لہ کے تے

چمن قدم احسن حسین والے وارو وار لو کی سارے آکے تے
 ٹونکا چین دا تھاں تھاں پایا کھر کے فس گیا شیطان گبیرا کے تے
 بڑ کی شاہ دی کول شہزادیاں دے بہندی دانگ کینزاں دے آکے تے

تے حسن حسین قور کین قہ لال پورے کا پنا کے تے
 ودعیا کرو دینے توں اسیں جائے شے باپاں توں سینے لاکے تے
 سنے گل شمشاد شہزادیاں دی کردا تیار فیر امر بہا کے سے
 گھوڑے دو شاہی دتے دوہاں تا میں سوہنا ہار سنگار پوا کے تے
 آکے دھی شمشاد توں گل بیر سی سنیں با بلا کن لگا کے تے
 سینوں ٹور دے نال شہزادیاں دے باادب کینزاں کے تے
 بڑ کی شاہ نے نال کینزا ٹوری یثرب پہنچ گئے وانگاں اٹھا کے تے
 جی فی خاطرہ علی حدیث دیکھے ملے خوب اوہ چھپیاں پا کے تے
 شہی خوشی دینے دے وجہ ہونئی لوکی دہن مبارکاں آکے تے
 سر دوہاں دے پاک رسول چھ وجہ گو دی دے شہ قورں بہا کے تے

نور نور ہو یا بھوہرا وہ سارا ظلمت نس گئی بھا جڑاں چا کے
 سے بھوہرے تھیں آون بہشت ولے بدبو اڈ گئی مکھ لکا کے
 کلمہ پڑھے محمدی ادہ لڑکی سچے دل تھیں جان گھما کے
 چانن ویکھ کے بھوہرے دیوچہ چوہڑا آکھے شاہ ٹمٹاؤنوں جا کے
 جلدی چل شاہا جلوے ویکھ ربی سچ آکھناں واں قسم کھا کے
 بھوہرے دیوں بہشت دے آون سے اکوار دیکھیں جھاتی پا کے
 ادوئیں شاہ غیر چوہڑے دینال آیا گلاں پھیال من سنا کے
 کنڈا بھوہرے والا لاه شاہ جائے اندر نور دیکھے نظر چا کے
 دوہاں سیداں دے نوری قدم چے مرطوطا وہ لڑکی سزوا کے
 پیکانن تے اونے پیٹیا سی بنی حور ادہ دیس رٹا کے
 لئی دھی دی شکل پہچان شاہ نے منہ سر چدا گلے لگا کے
 دوہاں سیداں نوں چکے مونڈیاں تے وانگن تراندے ڈیا جکے
 لڑکی دوئیں تھزادے وچر محل آنے جوڑے تناں نوں نوری پا کے
 سیج پھلانڈی اُنے بٹھا دیندا کھانے رکھدا اگے پکا کے
 آکھن حسن حسین فیر شاہ تائیں کلمہ پڑھ پہلے سزوا کے
 فیر کھاواں گے کھانے نوں بیٹھ سارے بت توڑ تھیں گھوڑ چا کے
 کلمے پڑھے محمدی شاہ شوقوں بت توڑے ڈنڈے لاکے
 سارے شہر دیوچہ اعلان کیستنا بت روپاں تے سڑ جا کے
 اک بت وی رکھیا گھر جنہیں مار دیواں گے پٹھا ٹنگا کے
 ساری خلیق فیر تباں نوں توڑ سٹے رہ پھڑاں رڈے تبا کے
 گھر گھر کلمہ محمدی پڑھن لوکی دیوے گھیرے شوقوں جھکا کے

دو برس گھبورو سے بے غیر شہر اندر ملک دیکھو سے جھاتیاں مار کے لے
 فتح دو ہاندے آن کے قدم چھے نالوں نرب گئے اوتھے چھکا کے سٹے
 بڑے شان ہوئے فتنہزادیاں سے
 بہرے گئے آوہ سریتے پاکے تے

(ختم شد)

اصلی و مکمل عربی بول چال

عربی سیکھنے پڑھنے کیلئے ایک شاندار کتاب سے
 جسے پڑھنے کے بعد آپ عربی زبان پر آسانی کے ساتھ
 عبور حاصل کر سکتے ہیں حجاج کرم اور عربی مہانک کی سیر
 کرنے والے لوگوں کے لئے ایک نایاب تحفہ ہے طالب علم
 جسے اس سے فائدہ اٹھا سکتے ہیں۔ قیمت روپے

اصلی فارسی بول چال

یہ کتاب مشہور لفظ کا ذخیرہ ہے۔ ایک سموار عالیبت
 کتاب ہے جس سے بہت زیادہ فائدہ اٹھا سکتا ہے
 یہ کتاب محنت سے کی یہ سبت نیز نقش حاصل کا دست
 پاس کرنے کے لئے اس کا مطالعہ
 ضروری ہے۔

سنسی اور بارعانت کتابیں ملنے کا پتہ

حمید بک پوٹو۔ نو لکھا بازار لاہور